

Pretty Little Liars 8

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 8

FINALE

Vertaald door Willeke Lempens

moon

Eerste druk 2013
Tweede druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Wanted*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2010

© Sara Shepard, 2010

© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2013

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2013

Key Artwork © 2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3604 8

ISBN 978 90 443 3756 3 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor drie docenten Engels:
wijlen Mary French, Alice Campbell en Karen Bald Mapes.

‘Er zijn twee tragedieën in het leven. De ene is dat je je hartenwens kwijtraakt. De andere is dat hij vervuld wordt.’

George Bernard Shaw

KIJK NOG EENS GOED

Ze zeggen dat een foto evenveel zegt als duizend woorden. Een bewakingscamera die een mooie brunette vastlegt terwijl zij ervandoor gaat met een handvol gouden Tiffany-sieraden; een paparazzo-kiekje dat de affaire tussen een jong sterretje en een getrouwde regisseur onthult. Maar wat die foto je níét kan vertellen, is dat dat meisje een verkoopster was die die armbanden naar haar bazin bracht, of dat die regisseur vorige maand al zijn scheiding had aangevraagd.

Hoe zit het dan met familiefoto's? Neem bijvoorbeeld een kiekje van een vader, moeder, broer en zus die staan te grijnzen op de voorveranda van een chique victoriaans herenhuis. Kijk dan eens wat beter. Vaders glimlach lijkt wat gekunsteld. Moeder kijkt eigenlijk naar links, naar het huis van de buren (of misschien zelfs naar een van de buren). Broer knijpt zo hard in de balustrade van de veranda dat het lijkt of hij hem doormidden wil breken. En zus glimlacht mysterieus, alsof ze een heerlijk geheim verbergt. De halve achtertuin is bovendien overhoopgehaald door een grote, gele bulldozer en op de achtergrond verschuilt zich iemand, maar zo ver weg dat je niet meer ziet dan een waas van blond haar en bleke huid. Man... of vrouw? Maar het zou ook een lichtflits kunnen zijn, of een vingervlek.

Of misschien betekenen al die dingen die je op het eerste oog mist, veel meer dan je ooit zou kunnen raden.

Vier mooie meiden uit Rosewood denken een helder beeld te hebben van wat er is gebeurd op de avond dat hun beste vriendin vermist raakte. Er is iemand gearresteerd, de zaak is afgesloten. Maar als ze hun herinneringen nog eens goed zouden bekijken en zich daarbij zouden richten op de glinsteringen in de achtergrond, op al die onbehaaglijke gevoelens waar ze maar niet de vinger op kunnen leggen en op al die mensen uit hun directe omgeving, dan zou dat beeld weleens vlak onder hun ogen kunnen veranderen. Ja, als ze diep zouden ademhalen en nog één keer goed zouden kijken, dan zouden ze weleens versted kunnen staan – schrikken zelfs – van wat ze zouden ontdekken.

De waarheid is immers merkwaardiger dan fictie. Zeker hier in Rosewood.

De juni-avond was nevelig en maanloos. Krekels tjirpten in de dichte, donkere bossen, de wijk rook naar azalea's, citronella-kaarsen en zwembadchloor. Gloednieuwe, luxe auto's stonden veilig weggestopt in garages waar er wel drie in pasten. Zoals gold voor alles in Rosewood, Pennsylvania – een chique, landelijk gelegen voorstad op zo'n dertig kilometer van Philadelphia – was het plaatje perfect: er stond geen grassprietje scheef en iedereen was exact zoals hij of zij moest zijn.

Bijna iedereen dan.

Alison DiLaurentis, Spencer Hastings, Aria Montgomery, Emily Fields en Hanna Marin knipten de lichten aan in de tot appartement verbouwde schuur achter Spencers huis, en maakten het zich gemakkelijk voor hun 'einde-van-de-brugklas'-slaapfeest. Spencer gooide vlug een paar lege Corona-flesjes in de glasbak. Deze waren van haar zus Melissa en van Ian Thomas, haar vriendje, die ze even daarvoor uit de woonschuur had weggestuurd. Emily en Aria smeten hun respectievelijk gele en kastanjebruine LeSportsac-weekendtas op elkaar in de hoek. Hanna liet zich op de bank vallen en begon op overgebleven popcorn te kauwen. Ali schoof de grendel op de deur en draaide hem op het nachtslot.

Niemand hoorde de zompige voetstappen in het bedauwde gras, niemand zag de lichte mist van adem op het raam.

Klik.

‘Meiden!’ riep Alison, gezeten op de armleuning van de leren bank. ‘Ik weet de perfecte activiteit voor vanavond.’ Ook al stond het raam niet open, het glas was dun, waardoor haar woorden er dwars doorheen gingen en de stille juninacht in zweefden. ‘Ik heb geleerd hoe je mensen kunt hypnotiseren. Ik kan jullie allemaal tegelijk doen.’

Er viel een lange stilte. Spencer plukte wat aan de heupband van haar hockeyrok; Aria en Hanna keken elkaar bezorgd aan.

‘Alsjeblie-ie-ieft?’ zei Ali, haar handpalmen tegen elkaar gedrukt alsof ze bad. Ze keek naar Emily. ‘Jou mag ik wel hypnotiseren, toch?’

‘Eh...’ Emily’s stem trilde, ‘nou...’

‘Ik wil wel,’ onderbrak Hanna haar.

Klik. Zoem.

En toen stemden de anderen ook schoorvoetend in. Wat konden ze anders? Ali was het populairste meisje van hun school, Rosewood Day. De jongens wilden met haar uit, de meiden wilden net zo zijn als zij, de ouders vonden haar perfect en ze kreeg altijd alles wat ze wilde. Het was dan ook de vervulling van een droom toen Ali Spencer, Aria, Emily en Hanna vorig jaar op de Rosewood Day-liefdadigheidsbazaar had geselecteerd voor haar exclusieve vriendinnenclub, waarmee ze hen in één klap van onnozele, onbeduidende Nullen had omgetoverd in sprankelende, invloedrijke Persoonlijkheden. Ali bezorgde hun weekendtrips naar het Pocono-gebergte, moddermaskers en het gouden ticket voor de beste tafel van de schoolkantine. Maar ze dwong hen ook tot dingen die ze eigenlijk niet wilden, zoals Het Voorval met Jenna, een gruwelijk geheim waarvan ze allemaal hadden gezworen het mee te zullen nemen in hun graf. Ja, soms voelden ze zich een beetje als marionetten, met Ali die aan de touwtjes trok.

De laatste weken had Ali hun telefoontjes steeds genegeerd, al haar tijd doorgebracht met haar oudere vriendinnen van het

hockeyteam en leek ze enkel nog geïnteresseerd in de geheimen en kwetsbaarheden van de vier vriendinnen. Zo jende ze Aria met haar vaders stiekeme verhouding met een van zijn leerlingen, lachte ze om Hanna's groeiende Cheez-Its-verslaving (en dito taille), spotte ze met Emily's kalverliefde voor haar en dreigde ze te ver raden dat Spencer had gezoend met de vriend van haar zus. Allemaal vreesden ze dan ook dat hun vriendschap met Ali hen door de vingers glipte. En diep vanbinnen vroegen ze zich allemaal af of ze na vanavond nog wel vriendinnen met Ali zouden zijn.

Klik.

Ali vloog intussen door de kamer. Ze stak de vanillegeurkaarsen aan met een zippo en trok de gordijnen dicht... voor het geval dat. Toen zei ze tegen de meiden dat ze met gekruiste benen op het ronde, gevlochten kleed moesten gaan zitten. Dat deden ze, zij het met een ietwat knorrig, ongemakkelijk gevoel. Wat als het Ali echt lukte om hen te hypnotiseren? Ze verborgen allemaal gigantische geheimen, die alleen Ali kende. Geheimen die ze niet eens aan elkaar kwijt wilden, laat staan aan de rest van de wereld.

Klik. Zoem.

Langzaam begon Ali van honderd naar één te tellen, haar stem vederlicht en kalmerend. Niemand verroerde zich. Alleen Ali: die trippelde op haar tenen door de kamer, langs het grote, eikenhouten computerbureau, de overvolle boekenplanken, de piepkleine keuken. Iedereen deed braaf mee en bleef stil als een standbeeld zitten. Niemand keek ook maar één keer richting het raam; niemand hoorde het mechanische geklik van de lompe, oude polaroidcamera als deze hun wazige beelden ving, of het gezoem als hij de foto's uitspuwde. Er was net genoeg ruimte tussen de gordijnen om hen er allemaal op te krijgen.

Klik. Zoem.

Maar toen Ali bijna bij één was, sprong Spencer plots op en stormde naar het achterraam. 'Het is hier veel te donker!' riep ze. En ze trok de gordijnen open, om de avond weer binnen te laten. 'Ik heb het liever wat lichter. En misschien wil iedereen dat wel.'

Ali keek naar de anderen. Zij hadden hun ogen nog steeds stijf dicht. Haar lippen krulden zich tot een zelfgenoegzame grijns. ‘Dicht die dingen,’ zei ze.

Spencer rolde met haar ogen. ‘Ach mens, neem toch een pilletje!’

Ali wierp een blik door het raam. Even flitste er angst over haar gezicht.

Zag zij het? Wist zij wie daarbuiten was? Wist ze wat er komen ging?

Maar toen draaide ze zich weer naar Spencer, haar handen gebald tot vuisten. ‘Jij zegt dat ik een pilletje moet nemen?’

Klik.

Alweer een foto die uit de camera op de grond viel. Het beeld kwam langzaam tevoorschijn uit het niets.

Spencer en Ali keken elkaar lang en indringend aan. De anderen bleven rustig op het kleed zitten. Hanna en Emily wiegden van voor naar achter, alsof ze droomden, maar Aria’s ogen waren half geopend. Maar ook al was haar blik gericht op Spencer en Ali en zag ze hoe hun woordenwisseling escaleerde, ze had niet het gevoel dat ze er ook maar iets tegen kon doen.

‘Ach, hoepel toch op!’ riep Spencer, wijzend naar de deur.

‘Best!’ Met grote passen beende Ali naar de deur en trok hem hard achter zich dicht. Op de veranda bleef ze even staan en ademde diep in. De bladeren aan de bomen ruisten, fluisterden haast. De gelige lamp boven de voordeur, in de vorm van een ouderwetse lantaarn, verlichtte alleen de linkerhelft van haar lichaam. Er lag een boze, vastberaden frons op haar gezicht. Ze wierp geen bange blik om de zijkant van het huis; ze voelde de aanwezigheid van het gevaar niet, dat zich zo vlakbij schuilhield. Misschien kwam dat doordat ze met haar hoofd heel ergens anders was. Ali had namelijk zelf een gevaarlijk geheim dat ze probeerde te verbergen. Ze had op dat moment een afspraakje... én er was iemand die ze moest zien te ontlopen. Ze begon het pad af te lopen.

Een paar tellen later ging de deur van de woonschuur opnieuw open en kwam Spencer naar buiten gerend. Ze haalde Ali net voor de bomen in.

Hun gefluister werd steeds verhitter, steeds bozer. *Jij probeert altijd alles van mij af te pakken. Maar dit krijg je niet! Je hebt erover gelezen in mijn dagboek, is het niet? Jij vond zoenen met Ian toch zo bijzonder? Nou, mij heeft ie dus verteld dat je niet eens wist hoe het moest!*

Toen was er het geluid van schoenzolen die over nat gras uitgleden. Een kreet. Een gevaarlijk klinkende bons. Een geschrokken gehijg. En toen... stilte.

Toen stapte Aria de veranda op. Ze keek om zich heen. 'Ali?' riep ze met een trillende onderlip.

Geen antwoord.

Zelfs de toppen van Aria's vingers trilden. Misschien voelde zij diep vanbinnen dat ze niet alleen was. 'Spencer?' riep ze. Ze stak haar hand uit naar de windgong, wanhopig verlangend naar geluid. De schijfjes tikten elkaar melodieus aan.

Ze liep maar weer de schuur in, waar Hanna en Emily net aan het bijkomen waren.

'Ik heb zo'n rare droom gehad,' mompelde Emily, in haar ogen wrijvend. 'Ali viel in een diepe put en er stonden allemaal heel grote planten omheen.'

'Joh! Dat heb ik ook gedroomd!' riep Hanna uit.

Ze keken elkaar verbluft aan.

Op dat moment stampte Spencer de veranda weer op. Ze had een verdwaasde, onthutste blik in haar ogen.

'Waar is Ali?' riepen de anderen.

'Weet ik niet,' antwoordde Spencer met een stem die van heel ver leek te komen. Ze keek om zich heen. 'Ik dacht... Ik weet het niet.'

Tegen die tijd waren de polaroids al opgeraapt en veilig in een jaszak gestopt. De camera ging echter nog één keer per ongeluk af. Het flitslicht weerkaatste op de roodhouten zijwand van de schuur. Er kwam nog een foto tevoorschijn.

Klik. Zoem.

De meiden keken allemaal naar het raam, verstijfd en doodsbang, als een hert in de koplampen van een auto. Wás daar iemand?

Ali? Of misschien Melissa of Ian? Die waren hier tenslotte net nog. Ze hielden zich doodstil. Twee seconden gingen voorbij... vijf... tien... gevuld met niets dan stilte. Het moest de wind zijn geweest, besloten ze toen. Of misschien een tak die langs het raam had geschraapt; een akelig geluid, alsof iemand met zijn nagels over een schoolbord kraste.

‘Ik geloof dat ik liever naar huis ga,’ zei Emily tegen haar vriendinnen.

En toen liepen ze achter elkaar de schuur uit: chagrijnig, uit het veld geslagen, nog natrillend. Ali had hen gedumpte. Hun vriendschap was ten einde. Ze liepen door Spencers achtertuin, zich totaal niet bewust van alle vreselijke dingen die nog volgen zouden.

Het gezicht voor het raam was ook verdwenen. Het had Ali gevolgd over het pad. Alles was in gang gezet. Alles wat op het punt van gebeuren stond, was reeds begonnen.

Binnen enkele uren zou Ali dood zijn.

1

EEN GEBROKEN GEZIN

Spencer Hastings wreef slaperig in haar ogen en stopte een Kashi-wafel in de broodrooster. De keuken rook naar verse koffie, bladerdeeg en schoonmaakmiddel met citroengeur. De labradors van het gezin, Rufus en Beatrice, draaiden vrolijk zwaaiend met hun staart om haar heen.

Op de kleine LCD-tv in de hoek was het nieuws aan de gang. Een verslaggeefster in een blauw Burberry-jasje stond naast de hoofdcommissaris van de politie van Rosewood en een grijsharige man in een zwart pak. Boven hun hoofden was te lezen: *De Rosewood-moorden*.

‘Mijn cliënt is ten onrechte beschuldigd,’ verklaarde de man-in-pak. Hij was William ‘Billy’ Fords pro-Deadvocaat en dit was de eerste keer sinds Billy’s arrestatie dat hij de pers te woord stond. ‘Hij is absoluut onschuldig. Hij is erin geluisd.’

‘Ja ja,’ zei Spencer bitter en ze schonk met onvaste hand koffie in een blauwe Rosewood Day-beker. Zij twijfelde er geen moment aan dat Billy, alweer bijna vier jaar geleden, haar beste vriendin Alison DiLaurentis had vermoord. En nu had hij ook Jenna Cavanaugh gedood, een blind meisje uit hetzelfde jaar als Spencer, plus waarschijnlijk Ian Thomas, de ex van haar zus Melissa, Ali’s geheime liefde én de oorspronkelijke verdachte van Ali’s moord. De politie had in Billy’s auto namelijk een bebloed T-shirt gevonden dat van Ian was geweest. Ze waren nu naarstig op zoek naar zijn

lichaam, maar hadden verder nog geen enkele aanwijzing gevonden.

Buiten bromde een vuilniswagen door de doodlopende straat waaraan ze woonden. Een fractie van een seconde later hoorde ze hetzelfde geluid door de luidsprekers van de tv. Spencer beende naar de woonkamer en trok de gordijnen open. En jawel, hoor: langs de stoeprand stond een nieuwsbusje geparkeerd. Een cameraman zwaaide met zijn camera van de ene persoon naar de andere. Een andere man hield een gigantische, tegen de harde wind stevig ingepakte microfoon vast. Door het raam zag ze de mond van de verslaggeefster bewegen en tegelijkertijd hoorde ze haar stem via de tv.

Aan de overkant van de straat was de voortuin van de familie Cavanaugh geheel afgezet met gele politietape. Op hun oprit stond al sinds de moord een politiewagen geparkeerd en Jenna's blindengeleidehond, een forse Duitse herder, stond door het erkerraam in de woonkamer naar buiten te turen. Zo stond hij nu al twee weken dag en nacht: alsof hij geduldig wachtte totdat Jenna weer thuiskwam.

De politie had haar slappe, levenloze lichaam in een gat achter haar huis gevonden. Volgens de verslagen waren Jenna's ouders zaterdagavond thuisgekomen en hadden hun huis leeg aangetroffen. Toen hoorden meneer en mevrouw Cavanaugh een aanhoudend, wanhopig geblaf vanuit hun achtertuin. Jenna's blindengeleidehond stond er vastgebonden aan een boom... maar hun dochter was nergens te bekennen. Toen ze de hond losmaakten, rende hij regelrecht naar het gat dat de loodgieters enkele dagen eerder hadden gegraven om een gesprongen waterleiding te kunnen repareren. Daarin lag echter meer dan nieuw aangelegde buizen: het was alsof de moordenaar wilde dat Jenna snel werd gevonden.

Een anonieme tip leidde de politie vervolgens naar Billy Ford, die daarna ook werd beschuldigd van de moord op Alison Di-Laurentis. Die aanklacht leek steekhoudend: hij had immers deel uitgemaakt van de ploeg die in hetzelfde weekend dat Alison verdween aan een prieel voor de familie DiLaurentis had gewerkt. Ali had nog geklaagd over de hitsige blikken die de bouwvakkers

haar hadden toegeworpen. Spencer had destijds gedacht dat ze dat puur deed om op te scheppen. Nu wist ze hoe het in werkelijkheid was gegaan.

De knop van de broodrooster sprong luidruchtig omhoog. Ze slofte terug naar de keuken.

Op het nieuws waren ze weer teruggeschakeld naar de studio. Een bruinharige nieuwslezeres met grote oorknoppen zat achter een breed bureau. ‘De politie heeft een aantal belastende beelden aangetroffen op de laptop van de heer Ford, die hebben geleid tot zijn aanhouding,’ vertelde ze op ernstige toon. ‘Op deze foto’s is duidelijk te zien van hoe nabij de heer Ford mejuffrouw DiLaurentis, mejuffrouw Cavanaugh en nog vier meisjes – ook wel bekend als de Mooie Kleine Leugenaars – heeft gestalkt.’

Er volgde een montage van een paar oude foto’s van Jenna en Ali. Veel ervan zagen eruit alsof ze waren geschoten vanachter een boom of vanuit een auto. Meteen daarna volgden er allemaal beelden van Spencer, Aria, Emily en Hanna: sommige van toen ze samen in de brugklas zaten en Ali nog leefde, andere van recentere datum. Zo was er een van de vier meiden in donkere jurken en op hoge hakken tijdens Ians proces, terwijl ze zaten te wachten tot hij werd voorgeleid. Op een andere foto waren ze met zijn allen vastgelegd bij de schommels van Rosewood Day, gekleed in wollen mantels, mutsen en handschoenen, en vermoedelijk druk vertellend over Nieuwe A. Spencer huiverde.

‘Op de computer van de heer Ford zijn eveneens documenten aangetroffen die overeenkomen met de dreigberichten die Alisons voormalige beste vriendinnen toegestuurd kregen,’ vervolgde de nieuwslezeres. Een foto van Darren Wilden die uit een biechthokje stapte en een paar overbekende mails en chatberichten flitsten over het scherm. Elk bericht was ondertekend met één enkele letter: een vinnige A. Sinds Billy’s arrestatie hadden Spencer en haar vriendinnen inderdaad niets meer van A gehoord.

Ze nam een slok koffie, maar was zich er nauwelijks van bewust dat de hete vloeistof door haar keel gleden. Het was zo bizar dat ene Billy Ford – een man die ze absoluut niet kende – achter

al die vreselijke dingen bleek te zitten. Ze had werkelijk geen flauw idee waaróm hij dat alles had gedaan.

‘De heer Ford heeft een lange lijst van gewelddelicten op zijn naam staan,’ ging de vrouw verder.

Spencer gluurde over haar koffiebeker naar een YouTube-filmpje waarop in vrij vage beelden was te zien hoe Billy Ford op de parkeerplaats van een Wawa stond te vechten met een vent met een Phillies-pet. Zelfs nadat de ander op de grond was gevallen, bleef Billy hem schoppen. Spencer sloeg een hand voor haar mond toen ze bedacht dat hij misschien net zo grof met Ali was omgegaan.

‘De volgende beelden, aangetroffen in Fords auto, zijn nooit eerder vertoond.’ Er kwam een wazige polaroidfoto in beeld.

Toen Spencer zich naar voren boog om hem beter te bekijken, werden haar ogen zo groot als schoteltjes. Het was een foto van de binnenkant van een schuur, en wel de woonschuur van haar familie, die was verwoest tijdens de brand die Billy Ford een paar weken geleden had aangestoken, vermoedelijk om bewijsmateriaal te vernietigen dat hem linkte met de moord op Ali én Ian Thomas. Je zag vier meiden met gebogen hoofden op een rond kleed in het midden van de ruimte zitten; een vijfde meisje torende boven hen uit, met haar armen in de lucht. De volgende foto was van hetzelfde tafereel, alleen stond het staande meisje nu een paar centimeter verder naar links. Op de volgende was een van de zittende meisjes opgestaan en naar het raam gelopen. Spencer herkende het donkerblonde haar en de bij de tailleband omgerolde hockeyrok. Ze hield haar adem in: dat was haar jongere ik! Dit waren foto’s van de avond dat Ali vermist raakte. Billy had blijkbaar buiten de schuur naar hen staan gluren.

En zij wisten van niets.

Achter haar hoestte iemand, zacht en droog. Spencer draaide zich om.

Haar moeder zat aan de keukentafel en staaarde met een effen gezicht in een mok Earl Grey-thee. Ze droeg een grijze Lululemon-yogabroek met een gaatje op de knie, smerige witte sokken en een veel te groot Ralph Lauren-poloshirt. Haar haar zat piekerig

en er zaten toastkruimels op haar linkerwang. Normaal gesproken liet ze zich niet eens aan de honden zien als ze er niet absoluut onberispelijk uitzag!

‘Mam?’ zei Spencer voorzichtig, terwijl ze zich afvroeg of haar moeder die polaroids ook had gezien.

Mevrouw Hastings draaide traag haar hoofd, alsof ze zich onder water bewoog. ‘Hoi, Spence,’ zei ze toonloos. Toen richtte ze zich weer op haar thee en tuurde met een miserabele uitdrukking op haar gezicht naar het zakje dat lag te weken op de bodem van haar mok.

Spencer knaagde aan haar French manicured pinknagel.

Tot overmaat van ramp gedroeg haar moeder zich sinds kort als een zombie... en dat was háár schuld. Had ze nu maar nooit dat afschuwelijke geheim er uitgeflapt dat Billy-als-A haar over haar familie had verteld: dat haar vader een verhouding met Ali’s moeder had gehad en dat Ali daardoor Spencers halfzus was. Had Billy haar er maar nooit van overtuigd dat haar moeder van deze verhouding wist en Ali had vermoord om haar echtgenoot te straffen. Toen ze haar moeder met deze feiten had geconfronteerd, was ze er namelijk achter gekomen dat haar moeder helemaal van niets wist, en al helemaal niemand had vermoord. Het gevolg was echter geweest dat mevrouw Hastings Spencers vader het huis uit had gesmeten en haar eigen leven zo’n beetje had stilgezet.

Daar was het bekende geklikklak van hoge hakken op de mahoniehouten gangvloer. Spencers zus, Melissa, raasde de keuken binnen in een wolk Miss Dior. Ze droeg een lichtblauwe Kate Spade-sweaterjurk, grijze schoenen met queeniehakjes en had haar donkerblonde haren met een grijze haarband naar achteren getrokken. Er stak een zilverkleurig klembord onder haar arm en een Montblanc-pen achter haar oor.

‘Hoi, mam!’ riep ze opgewekt en ze gaf haar moeder een kus op haar voorhoofd. Toen bekeek ze Spencer van top tot teen en trok haar mond tot een rechte streep. ‘Hoi, Spence,’ zei ze koeltjes.

Spencer liet zich op de dichtstbijzijnde stoel vallen. De verkwikkende ‘wat-ben-ik-blij-dat-je-nog-leeft’-stemming die zij en

haar zus de avond van Jenna's moord met elkaar hadden gedeeld, had precies een etmaal standgehouden. Ze waren weer terug bij af: Melissa gaf Spencer de schuld van het uiteenvallen van hun gezin, zette haar op haar nummer wanneer ze maar kon en nam alle taken thuis op haar schouders als de nuffige slijmbal die ze altijd al was geweest.

Melissa stak het klembord in de lucht. 'Ik ga zo boodschappen doen bij de Fresh Fields. Wil je nog iets speciaals?' Ze sprak tegen haar moeder alsof ze dacht dat ze een doof vrouwtje van negentig was.

'O, ik weet het niet,' zei mevrouw Hastings somber, turend in haar geopende handpalmen, alsof daar een grote wijsheid in te lezen stond. 'Het doet er niet zoveel toe, is het wel? We eten het op, dan is het weg en dan krijgen we wéér honger.' Toen stond ze op, zuchtte luid en schuifelde de trap weer op, naar haar slaapkamer.

Melissa's lip trilde, het klembord klapte tegen haar heup. Ze wierp een blik op Spencer en kneep haar ogen tot spleetjes. *Kijk toch eens wat je hebt gedaan!*, schreeuwde haar hele gezichtsuitdrukking.

Spencer tuurde door de lange rij ramen die uitkeken op de achtertuin. Op het achterpad glinsterde bleekblauw ijs, aan de verschroeiende bomen hingen lange, puntige ijspegels. Hun oude woon-schuur was niet meer dan een berg zwartgeblakerd hout en as, geheel verwoest door het vuur. Alleen de windmolen stond nog min of meer overeind, met aan de onderkant het woord LEUGENAAR erop gekladderd. Tranen sprongen haar in de ogen. Telkens als ze naar hun achtertuin keek, moest ze zich bedwingen niet de trap op te stormen en zich onder haar bed op te rollen, met de deur op slot.

Voordat zij over die verhouding was begonnen, was het fantastisch geweest tussen Spencer en haar ouders – eindelijk eens. Op dit moment voelde ze zich precies hetzelfde als toen ze voor het eerst het zelfgemaakte cappuccino-ijs van de Creamery in Hollis had geproefd: na slechts één likje had ze het hele hoorntje

willen hebben. Na een voorproefje van hoe het leven in een keurig, liefdevol gezin aanvoelde, kon ze nu echt niet meer terug naar langs elkaar heen leven in een verstoorde relatie.

De televisie tetterde maar door. Een foto van Ali vulde nu het scherm. Melissa luisterde belangstellend hoe de verslaggeefster de tijdlijn van de moord doornam.

Spencer beet op haar lip. Ze had het met Melissa nog helemaal niet gehad over wat het voor haar betekende dat Ali hun halfzus bleek te zijn. Voor haar had dit feit echter alles op zijn kop gezet. Lange tijd had ze Ali bijna gehaat: zij had immers bij alles wat ze deed de touwtjes in handen gehad, al haar geheimen onthouden. Maar dat deed er nu allemaal niet meer toe. Spencer wilde dat ze terug kon gaan in de tijd, om Ali op die afschuwelijke avond van Billy te redden.

De zender schakelde weer over naar de studio, waar een aantal experts aan een hoge bistro-achtige tafel Billy's lot bespraken.

‘Je kunt ook niemand meer vertrouwen,’ verklaarde een vrouw met een olijkleurige huid en een kersenrood mantelpak. ‘Geen enkel kind is meer veilig.’

‘Ho ho ho...’ Een zwarte man met een sikje bracht haar met een handgebaar tot zwijgen. ‘Misschien moeten we de heer Ford wel even een kans geven. Iedereen is immers onschuldig totdat het tegendeel is bewezen, is het niet?’

Melissa griste haar zwarte lakleren Gucci-tas van het kook-eiland. ‘Ik weet niet waarom ze hun tijd met dat soort discussies verprutsen,’ siste ze fel. ‘Die vent mag van mij voor eeuwig rotten in de hel.’

Spencer keek haar zus ongemakkelijk aan.

Nóg zo'n merkwaardige ontwikkeling in het gezin Hastings: Melissa was er sinds kort ondubbelzinnig en op het fanatieke af van overtuigd dat Billy Ford de moordenaar was. Telkens wanneer het nieuws met een tegenstrijdigheid in zijn zaak kwam, reageerde ze furieus.

‘Die draait heus de bak wel in, hoor,’ stelde Spencer haar gerust. ‘Iedereen weet dat hij het heeft gedaan.’

‘Mooi zo!’ Melissa draaide zich om, plukte de autosleutels van de Mercedes uit de aardewerken schaal bij de telefoon, knoopte het geruite Marc Jacobs-jasje dicht dat ze vorige week bij Saks had gekocht (blijkbaar was ze ook weer niet zó overstuurd van hun gezinscrisis dat ze geen zin meer in winkelen had) en trok de deur met een harde klap achter zich dicht.

Terwijl de knappe koppen maar bleven kibbelen, liep Spencer naar het voorraam en keek hoe haar zus achteruit de oprit af reed. Er lag een onheilspellende glimlach rond Melissa’s lippen, die de rillingen over haar rug deed lopen.

Ergens keek Melissa haast... opgelucht.